

KVINDER KVINDER

JUNI 1974

NR. 3.

PRIS 3 KR.

UD AF BUSKEN

VI ER EN GRUPPE AF LESBISKE, SOM ER TRÆTTE AF AT BESKYTTE OS SELV PÅ SAMFUNDETS PRÆMISSER, FORDI DET BETYDER AT VI STAGNERER I SAMFUNDETS DEFINITION AF OS. DERFOR VIL VI LAVE VOR EGET BLAD, HVOR VI FORTÆLLER " HVOR VI ER " OG " HVOR VI SKAL HEN". VI DELER ALLE HOMOSEXUELLES ERFARINGER, MEN SOM KVINDER OPLEVER VI DEM ANDERLEDES. MÆNDENE HAR MANDSSAMFUNDETS PRIVILEGIER OG ØVELSEN I A T ORGANISERE SIG, TALE OG DOMINERE. VI, SOM ALLE ANDRE KVINDER ER OPDRAGET TIL IKKE AT TRO PÅ OS SELV OG VOR EGEN DØMMEKRAFT, TIL AT FORHOLDE OS PASSIVT, AFVENTENDE MÆNDS BESLUTNINGER. SOM LESBISKE " KVINDER UDEN MÆND", HAR MAN FRATAGET OS ENHVER BERETTIGELSE, VI ER TRÆTTE AF AT BLIVE KALDT PERVERTEREDE, AT BLIVE TÅLT, HVIS VI HOLDER OS SKJULT.

VI ER KVINDER VI ER LESBISKE VI ER UNDERTRYKTE
...VI ER VREDE ...

Dinamarca
Lokal 43 97

Vi laver dette blad, fordi VI VED

at der er en skrigende mangel på oplysning om lesbiske
skrevet af lesbiske
for lesbiske

at der er mange lesbiske, der lever skjult
ensomt
isoleret
alene eller parvis

at samfundet bruger os som skræmmebillede ved at kalde
os mandhaftige mandehadere, frustrerede kællinger,
seksuelt afsporede...
for at bevare myten om kvinden som
den kvindelige, moderlige, eftergivende,
uselvstændige, mandens underdanige...

VI TROR

at en aktiv lesbisk manifestation er en nødvendig del
af den befrielsesbevægelse, som skal til for at
nedbryde den fundamentale undertrykkelse
i samfundet.

Ansvarshavende redaktører:

Gullveig Lorentzen

Lotte Eriksen

Gerd Brantenberg

Susanne Schreiner

Jennifer Clarke

Maj Skadegård

INDHOLDSFORTEGNELSE

HISTORISK OVERSIGT	SIDE :3
LESBISK FIGUR	:4
KOMMENTAR TIL LESBISK FIGUR	:5
HVORFOR ER I SÅ AGGRESSIVE OM AT "GÅ UD"	:6-7
KÆRLIGHEDEN OVERVINDER ALT	:7
DEBATOPLÆG FRA DET LESBISKE FÆLLESMØDE D. 10 MARTS	:8-9
1. MAJ	:10-11
UDLANDET	:12-13-14-15-16-
LESBISK SANG GAY LIBERATION	:17

TANKER OMKRING DET AT VÆRE LESBISK I KVINDEBEVÆGELSEN	SIDE :18-19
REFERAT FRA EN LESBISK BASISGRUPPE	:19
LESBISK KRYDS OG TVÆRS- OPGAVE	:20-21
LITTERATURLISTE	:22-23

historisk oversigt

Søndag den 10. marts blev det første lesbiske fællesmøde holdt. Det fandt sted på "Den gyldne hane" kl. 14, og der kom ca. 100.

Mødet forløb med debatoplæg, gruppediskussioner, referater, plenum, rollespil, lesbiske sange, fælles spisning og fest. Da mødet var en succes, og da de fleste var enige om det nødvendige i at starte en lesbisk bevægelse, aftaltes det at holde det næste fællesmøde allerede en uge efter. Der var enighed om at bevægelsen skulle bestå af grupper.

Der blev dannet to nye basisgrupper på det andet fællesmøde. Mellem andet og tredje fællesmøde havde de nystartede grupper talt om, hvad de ville bruge deres gruppe til. De fleste havde fundet frem til, at de ville søge at arbejde både "ud- og indadtil", dvs. at gå ud og oplyse, lave aktioner og samtidig snakke om sig selv og prøve at finde ud af sin egen situation.

Nogle gennemgående diskussioner på de følgende fællesmøder drejede sig om den lesbiske bevægelses forhold til F-48 og kvindebevægelsen. Med hensyn til vort forhold til F-48 kom vi frem til, at vi ikke i den lesbiske bevægelses navn samarbejder med F-48 men kun som privatpersoner. Dog har

nogle fra lesbiske grupper været ude og oplyse med folk fra F-48. Det er stadig et uløst problem om vi skal fortsætte med dette, så det er foreløbig op til de enkelte grupper om de vil tage ud alene eller sammen med F-48 og BBF, og hvordan dette samarbejde i så tilfælde skal foregå.

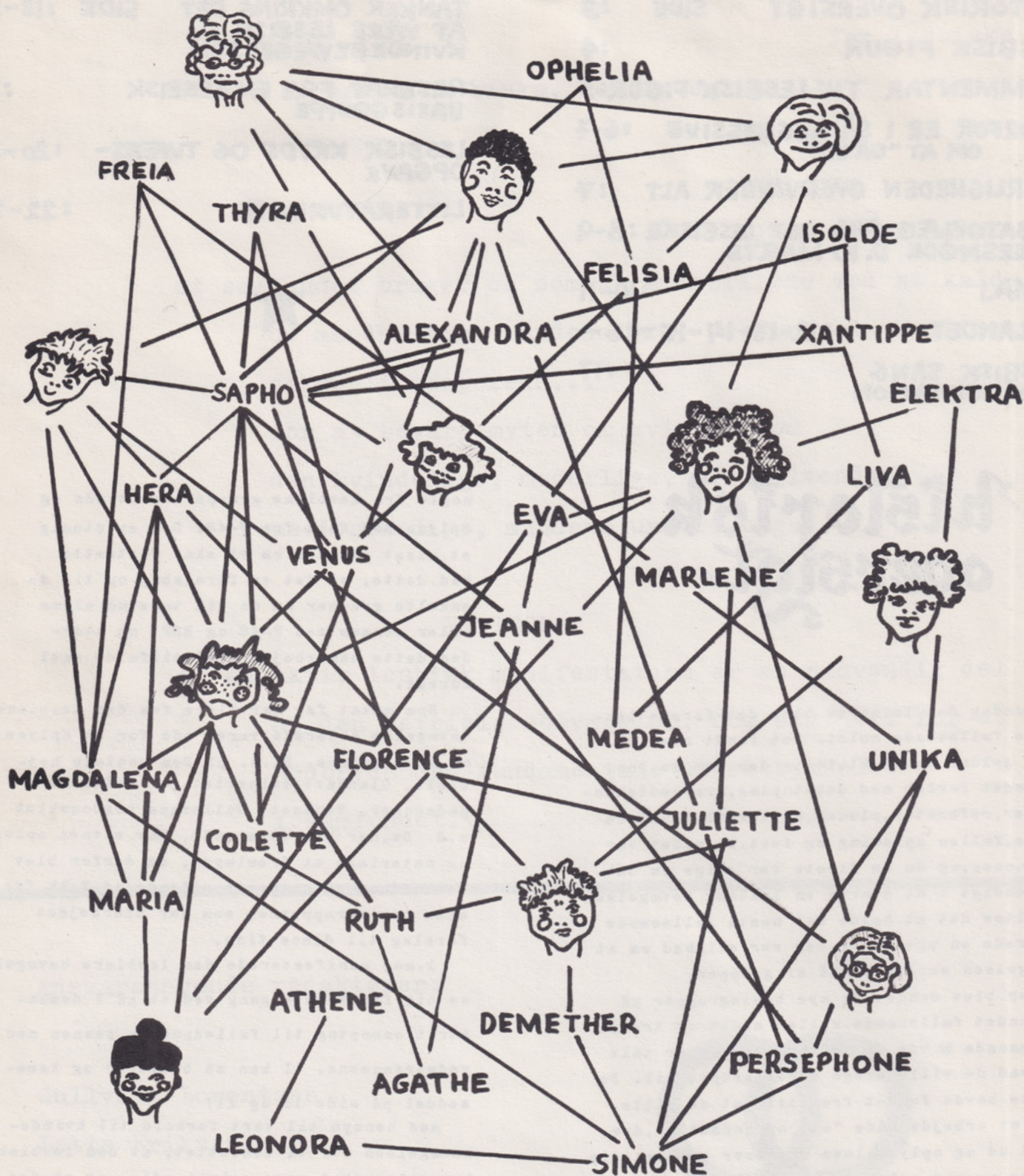
Som nævnt før har flere fra den lesbiske bevægelse allerede været ude for at oplyse om lesbianisme. Bl.a. på Den sociale højskole, Gladsaxeseminariet for småbørns-pædagoger, Tehuset, Ballerups ungdomsklub m.m. De, der har været ude, har savnet oplæg og materiale at fremlægge, og derfor blev der nedsat en gruppe bestående af folk fra alle basisgrupperne, som har udarbejdet forslag til disse ting.

1. maj manifesterede den lesbiske bevægelse sig for første gang ved at gå i demonstrationsoptog til fælledparken sammen med rødstrømperne. (I kan se billeder og løbeseddel på side 10 og 11)

Med hensyn til vort forhold til kvindebevægelsen har vi besluttet, at den lesbiske bevægelse skal være selvstændig, og at det er op til de enkelte lesbiske basisgrupper om de vil melde sig til kvindebevægelsen.

På nuværende tidspunkt er der 6 basisgrupper i den lesbiske bevægelse. Vi holder fællesmøde den første og tredje fredag i hver måned i kvindehuset i Åbenrå 26 kl. 20. På disse dage kan man også få oplysninger på tlf. 125660 fra kl. 20-21.

~ LESBISK FIGUR ~

SKAL VI HAVE EN LESBISK BEVEGELSE

★ kommentar til lesbisk ...figur... ★

Jeg bilder mig ikke ind, at figuren til venstre fortæller "Kvinder, Kvinder's" læsere noget nyt. (Det er rigtigt, som det er blevet sagt: Det er mest gammelt stof, som bliver serveret i vores lesbiske blad).

Selvom de færreste måske har forsøgt at tegne dette AFSLØRENDE billede af den lesbiske kærlighed, er det udpræget gammelt stof som præsenteres her.

Men vi taler ikke om det.

Det er det, der er nyheden. At vi nu taler om noget, der ikke tales om. Det er meningen med "Kvinder, Kvinder".

Hvad skal vi så sige om det? I et tilfældigt udvalg af ca. 30 lesbiske kvinder, som kender hinanden, har de fleste været i seng med 3 til 5 af de tilstedeværende. Et lesbisk fællesmøde, for eksempel. Et lesbisk fællesmøde er et møde mellem et vist antal fordums, nutidige og/eller fremtidige elskere. Hvad skal vi sige til det?

At den lesbiske kærlighed er VAGABOND-AGTIG? At den lesbiske kærlighed er hed, men kortvarig? Vi gør et forsøg på at foregribe Ekstrabladet: "Alle lesbiske kvinder knalder med hinanden, de stjæler hinandens piger, driver klapjagt på hinanden, er ustabile og upålidelige, men vilde og varme i sengen. Intet i verden er så hedt som den lesbiske kærlighed. Har man prøvet den en gang, må man simpelthen fortsætte. Ti vilde heste, tornadoer og jordskælv kan ikke standse den lesbiske i at jage, nedlægge og sluge sit bytte. Derfor lever den lesbiske i konstant rædsel. Rædsel for at miste den hun elsker. Truet af den stadig omsiggribende sex-jagt kaster hun sig selv ud i jagten. Lavinen ruller videre..."

Nu gidder jeg ikke mere lavinesnak.

Kærligheden er den største og stærkeste vi oplever. Fordi kærligheden er så STOR og STÆRK opdrages vi til at tro på at den bør være hele livet - når vi først møder den. Så danner vi små par, små par, små par, små par, små par og er hinanden tro, tro, tro, tro, tro og er veldig søde mod hinanden og forelskede i hinanden i de fire måneder den kærlighed-som-varer-hele-livet varer. Så indtræffer katastrofen: Vi møder en helt anden og helt ny kvinde, som vi synes er sød. Herregud, hvor er hun dejlig! NEJ! Løb, løb, løb, løb hjem til mit lille par, mit lille par jeg-elsker-bare-dig, bare-dig, jeg-går-ALDRIG-fra-dig. Bang! Katastrofen var kommet for at blive. Den dejlige kvinde holdt nemlig ikke op med at være dejlig. Hun fortsatte tværtimod frækt og ufortrødent med det. Og een ting skal du vide: Det er en ulykke at synes at andre mennesker er dejlige.

Hvis man ikke er fri og frank og alene og uden forpligtelser.

Hvornår skal vi tale om vores parforhold? Alle taler om, at vi bør tale om vores parforhold. Hvornår skal vi begynde med det? 10.marts, 1984?

Tilbage til Lesbisk Figur. Det den viser er, at vi er en lille, socialt begrænset kreds af kvinder, som er følelsesmæssig engageret og infiltreret i hinanden. Som sådan er vel nok vor situation enestående. Hvad udnytter vi denne situation til?

Lesbisk Figur viser, desuden, at mange kvinder synes mange kvinder er dejlige. Dette faktum kaldes afskrækkende og grotesk.

Hvorfor? Fordi vi overtager, fra det samfund som undertrykker os, alle dets fordomme og forestillinger om troskab/utroskab, Den Store Kærlighed, Den Eneste Ene og kører videre på dens Til-Døden-Skilder-Os-Ad-ideologi. Dét er afskrækkende og grotesk.

Det er grotesk, at vi lader os tyrannisere af jalousi eller skyldfølelse på grundlag af en ideologi, som ikke passer med virkeligheden. Virkeligheden er Lesbisk Figur. Virkeligheden er, at mange af os elsker hinanden eller har elsket hinanden eller vil elske hinanden om et par måneders tid.

Lad os skabe en ideologi, som passer til den virkelighed.

HVORFOR ER I SÅ AGGRESSIVE ?

(OM AT "GÅ UD").

- Jeg har hørt, at heterofile mennesker kan genkende hinanden når de ser hinanden på gaden.
- Har de en bestemt lugt ?
- Nej, der er noget med øjnene. Sløret blik.
- Hvordan gør de heterofile det egentlig ?
- Det må jo være meget upraktisk.
- Jeg tror det er noget med, at han ligger ovenpå og hun under og spreder benene, og så...
- Å. Et slags herre/slave-forhold, altså ?
- Lige præcis.
- Det må være svært at være heterofil...
- Ja, mange af dem siger dog, at de føler det som noget helt naturligt.
- Hvad ? Kender du nogen heterofile ?
- Ja. Og nogen af dem gør endda reklame for deres

livsform, og går ud blandt folk, til skoler og ungdomsklubber og boligforeninger og snakker om heterofili og propaganderer for den og er ikke spor skamfulde.

I denne stil indledte fire af os en diskussionsaften i en boligforening "Thehusets venner" på Østerbro. Ingen lo.

Det første spørgsmål til os led:

-Ønsker I virkelig, at det var sådan - At I var i flertal og vi i mindretal?

Vi svarede, at hvis det var det han havde fået ud af vores lille improviserede rollespil, så var det bedrøveligt. I det hele taget var vi ikke særlig rare.

De havde set den trykke og smukke film

"Følelserne er de samme", før vi kom. Og netop på baggrund af, at de havde set den, kan vi ikke have virket særlig rare.

Der er to ting folk ikke kan tage når vi taler om homofili: humor og aggressivitet. På Stats-hospitalet i Glæstrup (personalet) var der en, der spurgte, om der kun var homofile i vor omgangskreds. Der blev svaret: "På ingen måde. Nogen af mine bedste venner er heterofile. Hyggelige og rare mennesker". Der var heller ingen, der syntes det var morsomt.

Nej, vi skal være alvorlige og sympatiske. Og på alvorlig og sympatisk vis forklare v o r t problem. Og så skal de stille os en mængde spørgsmål, som alle går ud på eet: At gøre os til interessante studieobjekter. Hvilket betyder, at "vort" problem forbliver vort problem, ikke spørgerens. Savner I bærnhvordan opdagede I at I var homofile hvordanger I dethvordan bliver I diskrimineret i familien på arbejdspladsen af kammeraterer dernoget om at lesbiske bliver mindre diskrimineret end bøsse-er I bitrepå samfundet? Og alle disse spørgsmål skal

vi besvare lavorligt og sympatisk. Og så går vi alle sammen hjem og vi har opnået to ting:

1. Vi - de homofile - føler os akkurat lige så fremmedgjorte over for den heterofile verden som før.

2. De - de heterofile - føler sig akkurat lige så mystificerede over for den homofile verden som før.

Hvis der overhovedet skal være nogen mening med at gå ud, må den være, at vi får folk til at indse, at "det homofile problem" er heterofilien. Vi må få folk til at sætte spørgsmålstegn ved deres heterofili. Men hvordan gør man det? Det gør man sådan:

Heterofili?

Denne metode gør folk forvirrede. Nu - vil - vi - høre - noget - om jer. Det - er - jo - jer - der - ved - noget - om - dette. Det uhyggelige er ikke, at nogen mennesker falder uden for rammen. Det uhyggelige er, at det store flertal falder inden for den. Lever vi måske i et diktatur? Hvordan kan det være, at så mange mennesker opfører sig ens på en række punkter ?

Nej, nej - nu kan det være nok. Vi kom for at snakke om homofili. Ikke om politik. Hvorfor er I så aggressive? Hvem er det I føler undertrykker jer mest?

Svar:

Kapitalisterne.

(Bemærkning efter mødet: Han var da også en frygtelig usympatisk fyr ham med kapitalisterne).

Hvorfor er I så aggressive? Vi som kom for at forstå jer, og så gør I bare grin og snakker politik og er provokerende og kræver noget af os, som om det var vores skyld, at I er perv..., at I ikke kan indordne..., at I ikke er nor..., at I er homofile. Hvad vil I have vi skal gøre? Vi ved jo ikke noget om det? Det ved vi heller ikke. Hvorfor ved I ikke det ? Kan I svare på det? Hvorfor er i så aggressive?

Vi er aggressive fordi I ikke kan svare på, hvor mange der er homofile på jeres arbejdsplads. Derfor. Det kan da ikke være vores opgave at finde ud af forholdene i J E R R E S nære omgivelser. Det må I selv finde ud af.

Ja, men hvordan gør vi det? Sådan noget taler man da ikke om. Man går da ikke bare hen og spørger folk om de er homofile?

Nå ? Så det gør man ikke ? Hvorfor gør man ikke det?

Men, det er da en privatsag.

Netop. Derfor er vi aggressive. Vi er trætte af at være en privatsag. Og hvordan holder man så op med at være en privatsag ? Jo. Man tager en megafon og går ud på Strøget og råber: "Jeg er homofil. Jeg er homofil. Jeg opdagede det, da jeg var syv år. Min familie ved det ikke. Jeg knalder med Gunnilingus Jensen. Det er dejligt. Jeg er homofil. Homofili er en værdifuld livsform. Der findes 250.000 homofile i Danmark. En to tre tusinde er organiserede i F-48, B.B.F. og Den lesbiske Bevægelse, fødselsdag 10 marts 1974. Jeg er homofil". Og så er det ikke en privatsag mere. Eller hvad mener De om det ? Mener De måske, at menneskene vil vende sig om, og trække på skuldrene og gå videre? Og et fire års barn vil sige: "Mor? Hvad er homofil? " før hun hastigt bliver trukket videre med et "Hysj" ? Hvad fanden hjælper det med den megafon, hvis ingen tror, at det du råber har noget med dem at gøre? Det er meget godt at være forklarende. Og pædagogisk. Men det betyder ingenting. Næste gang nogen siger, at homofili er vores problem vil jeg sige, at jeg kender nogen heterofile, som er meget hyggelige, men som altså giftede sig, og jeg kan ikke forstå hvorfor de ikke holdt det bryllup for sig selv. Det er da en privatsag. Og så vil jeg anbefale, at man arrangerer et møde på en skole eller et lignende forklarende sted, hvor man tager emnet "Bryllup" op.

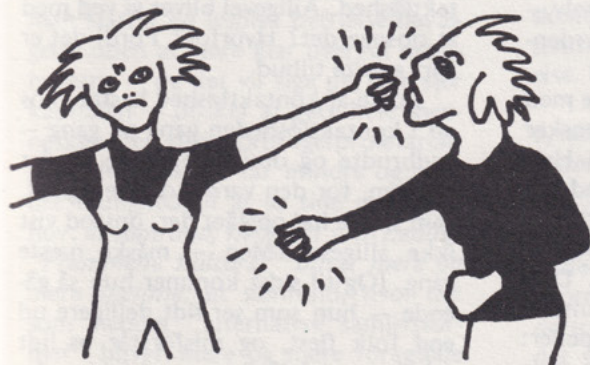
Og når jeg har sagt det vil ingen le.

Og en vil spørge: "Men hvorfor er I så aggressive?" Vi spurgte til sidst "Thehusets venner" om de troede, at de ville have fået mere ud af det hvis der var kommet fire velfriserede bøsser i jakkesæt og slips og havde svaret pænt på deres spørgsmål. Mm.. nej. det troede de måske ikke. Sagen er, at vi kun svækker os selv ved at blive ved med at svare på alle disse objektiviserende spørgsmål. Vi finder os derved i at blive holdt på plads.

Efter at have svaret på ethundredeogsyttent hold-dig-på-plads-spørgsmål, har jeg kun et råd:

HOMOFIL RÅDGIVNING

BLIV VRED. DET GIR STYRKE

* kærligheden overvinder ...alt... *

Kærligheden mellem kvinde og kvinde vil aldrig forgå.

Kærligheden mellem kvinde og kvinde

- mellem hun-dyr og hun-dyr -

har eksisteret i to og en halv billion år.

"Amor vincit omnia" * sagde Vergil.

Han tænkte på kærligheden mellem kvinde og kvinde.

Kærligheden mellem kvinde og kvinde

overvandt den græske mandsdyrkelse,

trodsede indespærringen af kvinderne i Athen,

hånen mod Xantippe,

den evig jaloux Hera skabt i Zeus billede

overvandt den

på Lesbos.

Kærligheden mellem kvinde og kvinde

overvandt fængslingen af jomfruer i bur

og høje middelalderårne,

bag murer,

den evige latterliggørelse

af den evig herlige kone fra Bath,

ni millioner heksebål

overvandt den

på Bloksbjerg.

Kærligheden mellem kvinde og kvinde

overvandt

dronning Victoria

og hendes skygge

i "Ensomhedens brønd".

Kærligheden mellem kvinde og kvinde

overvandt Freud, Hemingway og Rock Hudson.

Den ble', der var, den er

p å t r o d s a f d i s s e t i n g

som kaldes kultur.

Så det var ganske sikkert dét Vergil tænkte på da han skrev: "Amor vincit omnia".

Omnia.

(For hvad skulle han ellers ha' tænkt på ?)

To og en halv billion års modstand

overvandt kærligheden mellem kvinde og kvinde.

Kærligheden mellem kvinde og kvinde

vil aldrig forgå.

DEBATOPLÆG FRA DET LESBISKE FÆLLESMØDE D. 10 MARTS.

Vi, som har taget initiativet til dette møde, vil gerne sige, hvorfor vi mener, et sådant initiativ er nødvendigt.

Vi hører formodentlig til en af samfundets tavseste minoriteter. Tavs- heden er ikke kun vor egen. Tavs- heden er også andre menneskers tavshed om vor eksistens — på trods af, at de ved, vi eksisterer.

Dette, mener vi, er forkert. Vi har gået stille med dørene i århundreder, og det eneste, som er kommet ud af det, er tavshed og personlige nederlag. Menneskets historie er blevet skrevet i tusindvis af år. De første beretninger om og af lesbiske kom i mellemkrigs- tiden — for omkring 50 år siden (hvis vi da undtager antikikens Sapfo på Lesbos, hvis homoseksualitet de fleste historikere undlader at nævne). Titlen "Ensomhedens Brønd" giver stadig re- sonans i de fleste lesbiske kvinder, fordi den minder os om vore nederlag. Nederlag, fordi vi er nødt til at leve, som om de mest værdifulde følelser, vi har, ikke eksisterer.

Det mest horrible ved vor kærlig- hed til kvinder er, at man i så mange år ikke har vovet at se den i øjnene. Kærlighed til kvinder er jo et mands- privilegium. Det mest skræmmende ved homoseksualiteten er ikke s a m f u n d e t s fortielse og fornægtelse af den, men vor e g e n. Dette enkle faktum — at vi har noget værdifuldt i os, som vi ikke tør anerkende — for- tæller os, at samfundet har gjort os til vore egne forrædere.

For hvis det nu bare var sådan, at omgivelserne fornægtede os og fortie- de vore følelser, mens vi selv sorgfrit nød dem, ville det betyde, at vi stod i opposition til samfundet. Vi står *ikke* i opposition til samfundet. Det er skræmmende.

Hvis det passer samfundet, at vi skal tro, vi har

behov for mænd, tror vi, at vi har be- hov for mænd. Det tager de fleste mennesker et helt liv at finde ud af, at parcelhuslykke ikke v a r lykken. Det tager de lesbiske adskillige år at finde ud af, at de ikke har behov for mænd. Vi burde ikke undre os over, at der ikke findes flere lesbiske.

Det store under består i, at der fin- des lesbiske o v e r h o v e d e t, for intet i vor opdragelse peger hen imod, at man bør være lesbisk.

Man hører tit homofile forsikre, at vort mål slet ikke er, at flere skal blive homoseksuelle. Vort mål er blot, at de homofile, der e r, skal få en leve- værdig tilværelse og ikke blive for- fulgt, for de er helt uforskyldt havnet i den pinagtige situation, at de fore- trækker deres eget køn. Og vor hæ- derlige, vestlige kultur straffer jo ikke de uskyldige. Vi mener, dette er noget sludder.

Selvfølgelig er vort mål, at der skal blive flere homoseksuelle. Det er vort mål, fordi det må være vort mål at bekæmpe, at adfærd overhovedet skal være kønsbestemt.

De fleste homofile drager ikke så vidtgående konklusioner af deres afvi- gelse. Tværtimod. Den skræmmende opdagelse — at vi har optrådt som vo- re egne forrædere — har ført til, at mange homofile bilder sig ind, at de selv bærer hovedansvaret for alle pro- blemerne. Hvis jeg nu bare havde levet som lesbisk med det samme, så havde der jo ikke været nogen problemer! Og denne forestilling fører til en an- den: Hvis nu bare alle homofile hver for sig stod frem og bekendte sin afvi- gelse, så ville alt være såre godt.

Mange lesbiske har åbenbart for det ganske land, at de er havnet i den- ne grøft. De mener netop, at de lesbi- ske burde komme "ud af busken", som det hedder. Vi har hørt sige, at de lesbiske ikke har de homofile mænds trang til at organisere sig, og — med andre ord — at den enkelte selv må tage mod til sig, og stå frem. Og dette er stort set også, hvad omverde- nen kræver af os. Og når den enkelte først har indrømmet sin afvigelse, vil hun opdage, at det slet ikke er så slemt. Tingene vil løse sig af sig selv — når vi bare bliver fri for vor bebyrden- de hemmelighed.

Dette ræsonnement er på linie med det følgende: De fleste mænd ønsker ikke at slå andre mennesker ihjel. Hvis de nu bare, hver for sig, nægtede at deltage i nogen form for militærtjene- ste, ville der aldrig blive krig. Det ly- der så nemt. Befriende logisk. Des- uden er det i fuld overensstemmelse med alle andre gode, liberale apeller: Forureningsproblemet kan løses, hvis bare den enkelte husmoder holder op

med at bruge farlige vaskepulvere, og hvis børnene lærer ikke at smide papir på gaden og colaflasker i skoven.

Denne type appeller bygger på en enkelt, besnærende lille løgn. Den løgn, at når tingene går skævt her i verden, så er det, til syven- de og sidst, den enkelte lille forbru- ger, den enkelte lille løgnhals, den en- kelte lille kæmpegoist, som har skyl- den. Producenternes fanfare lyder al- tid: Vi giver forbrugerne, hvad de vil have. Men situationen er lige præcis den modsatte: Vi har nul indflydelse på, hvad der produceres. Det er ikke sandt, at hvis vi nu ikke vil have alle disse produkter, kan vi bare lade være med at købe dem, og hvis vi nu ikke kan lide TV-programmet, kan vi bare slukke for lortet. For hvis vi nu tilfæl- digvis f.eks. ville have et lesbisk blad, i stedet for EVA, så kan vi ikke bare gå ned og købe det. VI MÅ LAVE DET SELV. For producenterne giver os kun, hvad d e vil have, at vi skal have.

Dette betyder i sidste ende, at de også bestemmer, hvad vi skal tro på. Hvis de ikke bestemte, hvad vi skulle tro på, ville det ikke tage os så lang tid at finde ud af, at vi er lesbiske. Der ville ikke gå så lang tid, fra vi fandt ud af, at vi var lesbiske, til vi gjorde noget ved det. Og der ville ikke gå så lang tid, fra vi gjorde noget ved det, til vi sagde noget om det til "an- dre". Hvis ikke magthaverne bestem- te, hvad vi skulle tro på, ville der, kort sagt, ikke gå så lang *tid* — og så mange kræfter — til at beskæftige sig med fuldstændig irrelevante problemer.

Vi skal ikke nogensinde håbe på, at få det nødvendige mod, den nødven- dige selvrespekt, den nødvendige ind- sigt til at konfrontere samfundet som lesbiske, hvis vi er alene om det.

Men kundskab om, og indsigt i dis- se forhold, og vilje til at ændre dem, kan vi kun få, hvis vi kontakter hinan- den, i stedet for at klage til Ekstra Bladet. Og hvilke muligheder har vi for det? Pigeaften i Klubben — og an- dre sporadiske mødesteder. De aller- fleste klager over Klubmiljøets kon- taktløshed. Alligevel bliver vi ved med at opsøge det? Hvorfor? Fordi det er vort eneste tilbud.

Fulde af kontaktløshed kaster vi os ud i kontaktløsheden gang på gang — nedbrudte og desillusionerede vender vi hjem, for den varme og kærlighed, som skulle ha' opstået der, opstod vist ikke alligevel. Men — måske næste gang. (Og til sidst kommer hun så gå- ende — hun som ser lidt dejligere ud end folk flest, og misforstår os lidt mindre end folk flest, og vi falder pla- dask for hende og skal være sammen

med hende, bare hende, til døden skil-
ler os ad — og fortæller det til Søn-
dags-BT og Alt for Damerne — og hø-
rer derved pludselig selv til de undta-
gelsesmennesker, som tør stå frem. Og
et par måneder senere bliver den dejli-
ge hensynsløst snuppet af en anden —
ja, for man skal ikke tro, at vor ægte-
skabelige lykke forhindrede os i at sø-
ge hen til kontaktløshedens heksegry-
de — og man står der lige så ensom
som før, og forbander to ting:

- 1) lesbiske kvinder
- 2) det forpulede klubmilieu.

Dette passer samfundet glimrende.
Så længe vi godtager udtalelser som
"den lesbiske kvindes kærlighed er
hed, men kortvarig", "den lesbiske
kærlighed er vagabondagtig" — og
hvad man nu ellers kan finde på at
sige — så siger vi netop det, de ønsker,
at vi skal sige. Ligesom "menneskenat-
turen" er blevet brugt som begreb for
at bortforklare al verdens ulykker,
bruger vi "den lesbiske natur" for at
forklare alle vore. Så længe vi bruger
vor homofili eller vort Klubmilieu
som syndebug for vor manglende ev-
ne til at forholde os til andre menne-
sker, er alt i orden. Så længe vi forkla-
rer det hele med, at den lesbiske kvin-
de er sådan og sådan, er alt i or-
den. Fra vore undertrykkes side.

Vi skal være ganske klare over, at
det ikke er i magthavernes inter-
esse, at de lesbiske bryder ud af isola-
tionen. Det er ikke i magthavernes in-
teresse, at vi lægger skylden på den
magtstruktur, de selv drager fordel af.
Det er ikke magthavernes interesse, at
vi rokker ved de normer, de baserer
deres økonomiske magt på. Forbru-
geridealet giver dem økonomisk magt.
Det heterofile ægteskabsideal giver
dem økonomisk magt. Det passer ikke
ind i dette system, at nogle menne-
sker tillader sig at være "anderledes".
Det passer ikke ind i dette system, at
nogle mennesker tillader sig at have
andre behov end dem, reklamen op-
fordrer os til at have. Det passer ikke
ind i dette system, at nogle menne-
sker mener, føler eller ønsker noget,
magthaverne ikke på forhånd har
oversigt over.

Det kan derfor ikke nytte noget, at
man starter en lesbisk befrielsesbevæ-
gelse uden at være klar over, at magt-
haverne — og det vil sige de, som ejer
kapitalen — ønsker at gøre hele men-
neskeheden til et forbrugerproletariat,
hvor den enkelte får mindre og min-
dre mulighed til at se sine reelle be-
hov: *et samfund, hvor det som hedder
"Fremmede kulturer" bliver mere og
mere sjældne: et samfund, hvor det
som hedder "alternative samlivsfor-
mer" bliver mere og mere foragtede
og umulige; et verdenssamfund, hvor*

mere forsvinder; et samfund, hvor det
bliver sværere og sværere at opdage,
at man er lesbisk; og sværere og
sværere at leve som lesbisk — hvis
man opdager det.

Vor opgave er derfor håbløs, hvis
vi ikke samtidig ser den som et led i
nedbrydningen af den bestående or-
den. Vi kan ikke blot arbejde for at
blive accepteret af det samfund, vi le-
ver i. For det samfund, vi lever i, kan
ikke accepteres. Det samfund, vi lever
i, kan ikke accepteres, fordi det hviler
på det princip, at de få udnytter de
mange. Det er uacceptabelt at blive
accepteret af et uacceptabelt sam-
fund. Hvad det samfund, vi lever i
kræver mest af alt, er mennesker
som lægger skylden på sig selv.

Men man kan udmærket godt
tænke sig, at — hvis de lesbiske mani-
festerede sig i samfundet som gruppe,
indenfor det nuværende system, ville
man også begynde at producere for at
dække behovene hos et eller andet
lesbisk ideal, som de straks gik i gang
med at opdigte, på samme måde som
man i dag producerer f.eks. kosmetik
til kvindeidealet.

De fleste vil sige, at dette er en
stærkt pessimistisk overdrivelse. Net-
op. Det er nemlig det, vi er oplært til
at tro. Vi er oplært til at tro, at udvik-
ling er noget, som går fremad og bli-
ver bedre og bedre hele tiden i det
uendelige. Det bliver det også. For en
stadig mindre magthavende minoritet
bliver det bedre og bedre hele tiden.
Så længe det varer.

Det er netop denne forbløffende
mangel på kritik af ovgivelserne, der
er vor største fare. Samfundet trænger
netop til ensrettede mennesker: men-
nesker som vil det samme, køber det
samme, siger det samme. — For ens-
rettede mennesker er meget lettere at
få oversigt over, og de er derfor meget
lettere at manipulere med, end men-
nesker som tillader sig at have særlige
behov.

Men samtidig som det er håbløst
for at arbejde for en lesbisk befrielse
uden samtidig at bekæmpe det her-
skende økonomiske system, er det og-
så håbløst for os at bekæmpe det her-
skende økonomiske system, uden
samtidig at arbejde for en lesbisk befri-
else. Det er vort dilemma.

I den kamp, som finder sted mod
systemet, vil vi være nødt til at mani-
festere os som lesbiske. For vi har set,
hvordan socialistiske systemer har vi-
dereført det kapitalistiske samfunds
undertrykkelse af kvinder. Vi har set,
hvordan socialistiske systemer har un-
dertrykt homofile lige så meget, som
det system socialisterne gjorde oprør
imod — og nogen gange værre. Vort

svar på dette er: Hvis "det socialisti-
ske system" undertrykker homofile,
så er det system ikke et socialistisk
system.

Det er derfor, vi er nødt til at star-
te med at sige: Vi er lesbiske. Vi øn-
sker kontakt med andre lesbiske. For,
hvis ikke vi selv gør noget for at
ændre vor situation, *vil der ikke være
nogen andre, der går i gang med at
gøre det for os.* Heller ikke såkaldte
socialister. Vi er nødt til at henlede
opmærksomheden på os. Vi bliver
nødt til at ruste os til at tåle konfron-
tationen med andre mennesker. Vi
bliver nødt til at finde os i at skulle
forklare og diskutere, selv om det er
nemmere at lade det være. Derfor er
det nødvendigt, at vi står sammen. Vi
må finde ud af, hvilke andre konkrete
ting, vi kan lave sammen.

For der er ingen, som skal forlange
af os, at vi skal klare det, hvis vi står
alene.

**HVIS VI KVINDER
NOGENSINDE SKAL
HÆVE OS SELV OP
AF DEN HÆNGEDYND
AF SELVMEDLIDENHED
SELVØDELEGGELSE
OG IMPOTENS DER
HAR VÆRET VORES
ARV SÅ LÆNGE SOM
VI KAN HUSKE SÅ ER
DET MÅSKE ENDNU
MERE VIGTIGT AT VI
BLIVER TIL STØTTE
FOR HINANDENS
FREM GANG OG
SUCCESSER OG STYRK
END DET ER FOR OS AT
HAVE MEDLIDENHED
MED OG FORSTÅELSE
AF HINANDENS FEJL
OG SVAGHEDER.**

**CITAT FRA:
"WOMEN AND MADNESS"**

LESBISK MANIFESTATION

De anonyme lesbiske bliver holdt på plads af en psykiater, en arbejdsgiver, en mor, og en far. Udenfor stikker andre lesbiske hovedet "ud af busken"

1.maj er arbejdernes dag, proletariatets dag, de undertryktes dag.

1.maj har udviklet sig til at blive familiens dag, en folkefest i fri luft for unge og gamle. Mor, far og børn tager ud i Fælledparken.

Hvor er de lesbiske?

De lesbiske har indtil nu skjult sig blandt de legitime undertrykte: i Kvindebevægelsen, i Arbejderbevægelsen.

Kvinder og arbejdere er undertrykte. Men det har aldrig været forbudt at være kvinde. Det har aldrig været forbudt at være arbejder.

Hvor er de lesbiske?

Hvorfor skjuler vi os?

Vi skjuler os af frygt. Frygt for to ting:

1. Frygt for vore arbejdsgivere og vore arbejdskamerater
2. Frygt for vor familie og vore nærmeste. Samfundets fortielse og fornægtelse af lesbiske kvinders eksistens skaber uvidenhed om lesbiske.

1. MAJ

Uvidenhed skaber en række falske og forkvalde idéer om hvordan lesbiske kvinder ER. Derfor er lesbiske kvinder bange for, at deres liv bliver ødelagt, hvis omgivelserne får at vide, at de er lesbiske.

Vi er bange for at

blive fyret fra vor arbejdsplads
at blive afvist som ansøgere til
en arbejdsplads
at blive udstødt af familien.

Denne frygt er reel.

Den er ikke opstået uden grund.

Vi VED, at dette kan blive konsekvensen af vor lesbianisme.

SÅLANGE ARBEJDSMARKEDET AFVISER LESBISKE,
SÅLANGE ARBEJDSMARKEDET NÆGTER AT TAGE
STILLING TIL LESBISKE, VIL DE LESBISKE
NÆRE FRYGT FOR AT GIVE SIG TIL KENDE.
SÅLANGE FOLK MØDER OS MED TAVSHED, VIL
DE LESBISKE VÆRE UNDERTRYKTE.

1.maj er arbejdernes dag, proletariatets
dag, de undertryktes dag.

1.maj er derfor også de lesbiske kvinders
dag.

UDLANDET

RAPPORT FRA DEN INTERNATIONALE KVINDEFILMFESTIVAL PARIS PÅSKEN 1974.

Et månedslangt arbejdsbude kostede det de 8 kvinder i MUSIDORA at organisere den første kvindofilmfestival i Frankrig. 200 film fra 20 lande lavet og drejet af kvinder kørte non stop i en uge. På mange måder gav denne uge fantastisk positive resultater, specielt for de kvinder som allerede har lavet film, og for de som er i gang nu. Kvinder fra Sverige og Canada har f. eks. fundet sammen, og adskillige projekter og ideer har svirret i luften. Atmosfæren var mættet, vidunderligt blot dette at kvinder fra dele af verden mødes, søger indtryk og udveksler erfaringer, ikke kun vedrørende filmmediet.

Simone de Beauvoir huskede os på i en artikel til festivalen, at film-skaben jo er et mandsprivilegium, og film en kapitalistisk industri, hvor risikoen er for stor med unge og ukendte navne, for slet ikke at tale om kvinder. Officielle statistikker siger at ud af 5000 filmskabere er 150 kvinder. Visse få bliver "højagtet" af mænd, som et alibi for at vise at kvinder er i stand til at lave film, nøjagtigt som mænd, hvilket jo ikke absolut er en fordel, men samtidig giver mod til at begrave det gamle mindreværdskompleks.

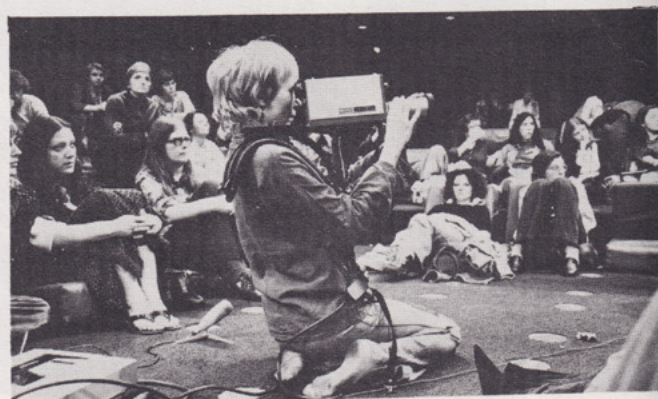
Af de film jeg nåede at se, gjorde nogle et enormt indtryk. Nogle jeg kunne identificere mig med, som fik hjertet til at arbejde, og som gav visioner om fremtiden.

fremtiden. Fra Norma Pontes og Rita Moreiras video tape "Lesbianisme - Feminisme" vil jeg prøve at skitsere et par af interviewerne. Ti-Grace Atkinson ser kvind bevægelsen som sløv. Hun vil konkret arbejde mod fjenden, (manden) sammen med andre kvinder, først gennem dette arbejde vil kvinder lære hinanden at kende. Den manglende struktur og målsætning gør stadig mandens dominans alt for stærk. Hun fortæller hvorledes feministernes mere radikale arbejde skræmte for mange

væk fra bevægelsen. Så blev der slækket i tovene. Det vil sige, så snart feministerne blev mindre radikale, så bliver flere antifeminister neutraliserede, da de ikke længere har så meget at frygte. Det vil igen sige, expansion i kvantiteten i bevægelsen, og indskrænkning i kvaliteten. Hun gav endvidere bolden op til den ide, at alle kvinder skulle bære et lille mærke hvorpå der stod: JEG ER LESBISK...

for det var jo det våben mænd brugte mod kvinder da de krævede ligeløn. Åh... så du er lesbisk!!! På en kongres havde hun skaffet alle mærkerne, og ville uddele dem til de forsamlede radikale feminister, hvorved nogle blev temmelig bange for ikke bange for ideen, og det viste sig at de foretrak at bære et mærke hvorpå der stod PROSTITUERET. Denne ide gav god anledning, kvinderne forstod taktikken med mærket, og deres frygt tvang dem til en bevidstgørelse af det politiske indhold i lesbianisme.

Jean O'leary fortsætter. Jeg tror at lesbianisme og feminisme er synonyme. For mig er det to sider af samme sag. Vi har stillet os selv det spørgsmål, skal vi være lesbiske feminister eller feministiske lesbiske? Vi giver kvinder første prioritet. Længe nok har vi brugt vor tid og energi på at pleje et maskulint ego (manden), og ikke på os selv. De lesbiske eksisterer for kvinder. De lesbiske elsker sig selv, og er dermed istand til at elske andre kvinder.

Som kvinde blev man helt euforisk ved at se andre kvinder under nogle af diskussionerne håndtere kameraer, båndudstyr og videotapes med den allerstørste sikkerhed og gratie, en enkelt endog i lang hvid kjole, dækkende en højgravid mave. Usædvanligt er sådant et billede, og stadig øver omgang med teknisk udstyr en "mystisk" fasinaton på kvinder, som systematisk bliver holdt tilbage fra dem af samfundet.

Claudia Broyel og Francoise Chomiennes film "La femme en Chine" var meget stærk. At tænke sig at i 1947 kunne så godt som 100% af de kinesiske kvinder hverken læse eller skrive, og så se den kolosale udvikling på knapt 25 år. Sexisme eksisterede overhovedet ikke i filmen, lige arbejde og klædedragt for kvinder og mænd. Ingen kønsindoktrinering af børnene. Balance mellem fysisk og intellektuelt arbejde, en komplet for dem meningsfyldt tilværelse. At se hvordan de gamle mænd og kvinder gør lejlighederne rent, reparerer tøj, og laver mad i fælles køkkener, for de yngre udearbejdene. Og hvordan de lærer fra sig til børnene efter skoletid, og læser højt for hinanden. Lige løn, og i den kendsgerning at alle kvinder arbejder, gør at hun er økonomisk uafhængig. Måske blev kun de "gode sider" vist. F.eks spurgte jeg mig selv om hvad Mao mon siger til homosexualitet? Men filmen gav anledning til nysgerrighed om Kina, og var positivt provokerende med alle dens alternativer. Syn Guerin og Cathrine Lahourcade, begge franske har i 5 mdr. beskæftiget sig med video i New York city, og vendte tilbage med deres helt vidunderlige tape "Women Only"- om lesbiske kvinders samarbejde i musik, teater, snedkeri, happenings og madlavning. Prægtfuldt optaget med musik fra gruppen Lavender Jane. En af de film hvortil man spontant udbryder: Ah... endelig.

En fællesnævner for europæiske kvindefilm er at de giver kritiske samfundsanalyser uden alternativer. Derimod viser de amerikanske film, og specielt videotapes, en form for intellektuel utopi, og ikke kun det men også de første realiserede beviser på en ny kultur skabt af kvinder. Til sidst kan man stille sig selv spørgsmålet: hvor mange gentagelser behøves indtil kvindiefilmfestivaler er usædvanlige, og vil virke lige så absurd som mandsfestivaler.

LESBIAN LIFE USA.

EN LESBISK KULTUR INDEHOLDER ALLE DE TING I LIVET SOM VI GØR LIGESÅ NATURLIGT SOM VI TRÆKKER VEJRET.

EN LESBISK KULTUR INDEHOLDER ALT DET MED HVILKET VI IDENTIFICERER OS SELV SOM LESBISKE KVINDER OG VED HVILKET VI SKILLER OS UD FRA ANDRE MENNESKEGRUPPER.

EN LESBISK KULTUR INDEHOLDER ALLE DE POSITIVE OG NEGATIVE ASPEKTER SOM GØR OS HOMOGEN SOM GRUPPE PÅ TRODS AF VORES INDIVIDUELLE FORSKELLIGHEDER.

EN LESBISK KULTUR INDEHOLDER DET TOTALE FØLELSES UNIVERS OG DEN BEVIDSTHED OM OS SELV SOM VI SÅ STÆRKT BEHØVER AT UDTRYKKE BÅDE OVER FOR OS SELV OG OVER FOR ANDRE.

STARS AND DYKES FOREVER

TYSKLAND

I pinsen mødtes ca.150 lesbiske kvinder i Vest-Berlin under mottoet "Homosexuelle kvinder - fra enkeltpersoner mod en organisering" og "Feminisme som teori - lesbiansime som praksis"- Deltagerne kom fra lesbiske grupper over hele Vest-Tyskland, et par stykker kom fra Zürich og fra København kom vi otte.

De første deltagere kom allerede fredag eftermiddag, netop som initiativtagerne til mødet, HAW (Homosexuelle Aktion West-Berlin), var færdige med at gøre deres nye lokaler i stand til mødet. Tre uger tidligere havde de lejet nogle store haller i en fabriksbygning i tredje baggård. Bøsserne har lejet 4.sal samme steds. I løbet af de tre uger har kvinderne bygget skillevægge af gasbetonsten for at få flere rum, sat i stand og malet overalt, sat lys og elektrisk varmtvandskoger op, bygget en stor bar midt i det ene kæmpestore rum og møbleret rummene med tæpper og hynder og stole og borde- Samtidig har de produceret et hæfte på 127 sider, HAW-Frauen-Dokumentation, som i tekst og billeder fortæller om gruppens

udvikling fra begyndelsen af 1972, hvor de startede sammen med mændene, op til idag, hvor de er en stor gruppe, selvstændig i forhold til mændene og i forhold til kvindebevægelsen. Istandsættelsen af det nye center og trykning af hæftet kostede 6.000 DM, ca. 15.000 kroner, og bortset fra 2000 DM, som de fik fra Kvindecenteret, er pengene kommet fra enkelte velbeslædede i gruppen. De sagde, at der i gruppen var ca.40 meget aktive og en meget større adresseliste på folk, der var aktive ind imellem eller havde været. Af deres dokumentationshæfte fremgår der også, at de, ligesom kvindebevægelsen, hele tiden har haft en stor gennemstrømning, og ikke har vidst, hvor folk gik hen, når de gik ud, og hvorfor.

Vi rejste med nattoget og kom efter stort besvær til Vest-Berlin og var i centeret ved elvetiden. Det var fantastisk at se så mange lesbiske samlet på et sted. En af berlinerne var ved at give praktiske oplysninger om eftermiddagens grupper. Alle udenbys gæster blev indlogeret privat. Til det første emne "Fra enkeltperson mod en organisering" blev der dannet tre grupper, alle var forberedte af HAW-kvinderne ved duplikerede oplæg og en udførlig gennemgang af hvad man kunne tale om i grupperne, og i hver gruppe var der to af dem, der havde lavet oplæg til det. 1. En bevidstgøringsgruppe (som de kalder selverfaringsgruppe) for kvinder, der endnu ikke kendte til det. 2. Bevidstgørelsesgruppernes teori. 3. Gruppestrategi og problemer med at opretholde grupper. De fleste af os deltog i dem. Til det andet emne - "Feminisme som teori - lesbiansime som praksis" var der fire grupper. 1. Om lesbiske nødvendighed af at blive feministiske-. 2. Ikke den heterosexuelle er pervers, men den situation, hun lever i. (Et let forandret citat fra en bøssefilm). 3. Abort er godt, lesbiansime bedre. (en af de lesbiskes paroler ved abortdemonstrationerne). 4. En sammenlignende gennemgang af en fransk og en amerikansk artikel, der havde vakt stort postyr ved at have stødt nogle kvinder i kvindebevægelsen som fjendsk. I begyndelsen var det lidt vanskelig at følge med i diskussionerne, både af sproglige grunde og fordi deres problemstillinger først forekom anderledes end vores, især forvirrede det os, at de brugte ordet feminisme næsten synonymt

med heterosexuel kvindepolitik, mens det i Danmark næsten er blevet sidestillet med lesbisk kvindepolitik. Det skyldes vidstnok, at den tyske kvindebevægelse fra starten selv har kaldt sig feministisk, og det ikke er kommet til dem udefra nærmest som et skælsord, som her, og desuden at de lesbiske ikke har været så aktive indenfor kvindebevægelsen som her. I hvert fald har de i højere grad været tvunget til at skjule det for ikke at bringe den samlede kvindebevægelse i miskredit.

Lørdag aften var der fest med Frauen Rock Band, der bestod af to med elektrisk guitar, en på elektrisk orgel, en med en masse trommer og en sanger. De havde kun spillet sammen i tre uger og det var simpelthen helt overvældende. I løbet af en halv time stod der to strømmer i døren for at se, hvor larmen kom fra. De gik dog igen. Vi dansede til klokken to. Gruppen spillede meget hårdt og direkte. Ingen af os havde nogen sinde oplevet noget lignende. Måske kommer de til København og Femø i august måned, så skal I høre.

Om søndagen fortsatte gruppediskussionerne og om aftenen var der atter fest, men til båndoptager. Mandag aften skulle vi rejse hjem. Vi havde oversat vores rollespil, der blev lavet til det første lesbiske fællesmøde 10.marts, og om aftenen spillede vi det for dem og sang på tysk den lesbiske version af "Der er et yndigt land"- De var helt ellevilde og der var en fantastisk respons, ligesom første gang, det blev spillet. De gav gratis bajere og fordelte vores oversættelser mellem sig, så de selv kunne bruge det. Så kørte de os til toget. Mange af dem kom og spurgte om Femø, og var knuste over ikke at kunne komme med, fordi den internationale uge allerede er overtegnet for tyskere, men måske kommer der alligevel nogen.

Vi skulle hilse i Danmark og sige, at de gerne vil komme og besøge os.

NORGE

NORGE

Der sker noget - også i Norge. Lesbiske københavnere har en slags indebygget, udtalt Ske-Noget-Hierarki, som ser omtrent sådan ud: USA (top of the lesbian hit parade), Berlin, København, Århus, Norge. Hvis der sker noget nyt i Norge, bliver det derfor øjeblikkeligt defineret som noget, der skete i København for 5 år siden. En slags: de-bliver-nok-klogere-holdning.

Denne holdning havde jeg også, da jeg gik til møde mellem Kvindebevægelsen og det norske F-48 i Venstres Hus den 21. maj, 1974. Denne holdning havde jeg også, da jeg gik fra mødet mellem Kvindebevægelsen og det norske F-48 i Venstres Hus den 21.maj, 1974. Blandt andet fordi mødet ikke engang varede til den 22.maj. Vi kunne have diskuteret den halve nat, men måtte ud kl.23.00. Men selvom man føler, at det fordums tvillingerige i nord er b a g e f t e r, skal man dog tænke på dette lands særegne økonomiske og sociale forudsætninger - så som temperaturen, de høje fjelle og den dertil hørende religion. Det er stort set sådan at jo smukkere landskabet bliver, jo mere fordumsfuld er den stedlige befolkning. Det er svært at være lesbisk i et virkelig smukt landskab. I København, hvor man er helt og aldeles f r i for landskab, bliver det stadig lettere at være lesbisk.

F-48 stod som arrangør af mødet, og der kom ca.120 mennesker - mænd og kvinder, homofile og heterofile. Kvinnegruppen i F-48 havde skrevet et oplæg, som blev læst op. Det var meget langt, meget forklarende, meget grundig og meget rigtig. Det var således et udmærket foredrag for alle dem som

i k k e var tilstede. Flertallet af de tilstedeværende var nemlig lesbiske kvindesagskvinder. Det blev understreget, at kvindebevægelsen og homofilbevægelsen har fælles mål, nemlig: 1) kamp mod det reaktionære kønsrollemønster 2) kamp mod at blive defineret seksuelt 3) kamp mod kernefamilien som den eneste accepterede & samlivsform.

Efter indledningen var der gruppediskussioner. Der blev gjort meget for, at grupperne blandet sig, så man ikke kom til at sidde sammen med folk man kendte fra før. De få mænd blev påbudt at sprede sig i de forskellige grupper. Dette er også et særnorsk gennemgangsfenomen. I København havde de blevet bedt om at holde kæft og danne en gruppe for sig.

Vi skulle diskutere følgende spørgsmål:

1. Er du bange for at blive defineret som homofil?
2. Homofili og børn (ingen problemstilling defineret)
3. Hvorfor er kvindesagskvinder imod, at lesbiske arbejder åbenlyst i Kvindebevægelsen?
4. Er homofili bare noget, der har med privatlivet at gøre, eller har det med samfundet at gøre?

Spørgsmål 3 var nok det mest brennbare, men blev ikke uddybet i plenumsdebatten til sidst. Det hang nok sammen med, at der var forstemmende få heterofile kvindesagskvinder til stede.

En interessant oplysning som fremkom under gruppediskussionen var, at homofili blev diskuteret blandt nyfeminister, men ikke blandt kvinnefront'ere.

De fleste mente det var et godt møde, og følte, at det i sig selv var en stor ting at homofili overhovedet var blevet taget op som emne på denne måde.

Det interessante, set fra dansk synspunkt, er at de kvindebevidste lesbiske i Norge for tiden har valgt at arbejde indenfor den etablerede homofilorganisation. Holder det? Vil de lesbiske synspunkter kunne trænge igennem? Vil man være i stand til at undgå at tabe sig selv af synet - som l e s b i s k?

Jeg tror det ikke. Helt alvorlig. Jeg tror ikke det er muligt.

Det bliver spændende at se hvordan det går.

Gruppe Viktoria har eksisteret siden foråret 1973 og er beregnet for kvindelige medlemmer af RFSL (Riksförbundet För Sexuellt Likeberettigande), både nuværende og fremtidige. Tanken er, at homo- og biseksuelle kvinder gennem gruppen skal have mulighed for at lære andre kvinder i samme situation at kende.

Medlemmerne i gruppe Viktoria er delt op i mindre grupper med 8-10 kvinder i hver. Disse grupper er selvstyrende. Der findes altså ingen direktiver fra "højere sted" m.h.t. deres virksomhed. Hver gruppes medlemmer bestemmer selv, hvad deres gruppe vil arbejde med.

Rapporterne fra grupperne viser, at der foregår mange forskellige aktiviteter. Der findes mange muligheder. Man kan dyrke sport sammen, læse bøger og diskutere, udarbejde og præsentere pjecer om den homoseksuelle kvindes situation (som gruppen i Göteborg har gjort), skrive og dele ud løbesedler for at oplyse omverdenen om vor eksistens (som gruppe 2 har gjort før). Er intet af dette interessant, synes du? Velkommen med dine egne idéer!

Medlemmerne af de forskellige grupper mødes på stormøderne, som holdes en gang om måneden. Her giver grupperne referat af deres virksomhed, og man diskuterer større spørgsmål af fælles interesse.

Det er vigtigt, at huske at gruppe Viktoria står og falder med sine medlemmer. Det er måske let at give op, hvis man ikke bryder sig om den gruppe, man er havnet i, om man ikke synes man får den kontakt, man vil have. Da må man tænke på, at det tar tid at lære andre mennesker at kende, at det er urealistisk at tro, at man kan få kontakt umiddelbart. Hvis det alligevel synes håbløst, kan man selvfølgelig gå over i en anden gruppe. Men vigtigst af alt: Und dig selv den chance Gruppe Viktoria indebærer!

FRA GRUPPE VIKTORIA'S PJECE!

JEG ER LESBISK- HVAD MED DIG ?

(Mel.: Diana)

Jeg er lesbisk - hvad med dig?

Går du kun og skjuler dig?

Venter alle andre sig,
at du snart skal gifte dig?

Få dig børn og mand med bil,
aldrig sige du er homofil?

Å! Nej! Vis at du er lesbisk!

Vi vil ikke tvinges til,
at spille heterofiles spil.

Vi vil ikke høre på

mor og far som siger: "Å!

Hvad med Jesper? Hvad med Jørn?

Får vi ingen børnebørn?

Å! Nej! Vis at du er lesbisk!

Vi skal ikke - tie med,
at der findes kærlighed
mellem kvinder - mellem mænd
for - vi skal - få styrke til
at handle nu og

True deres magt og pragt
og al hellig ægtepagt.

Knuse deres kønsmoral,
som er så normal, normal.

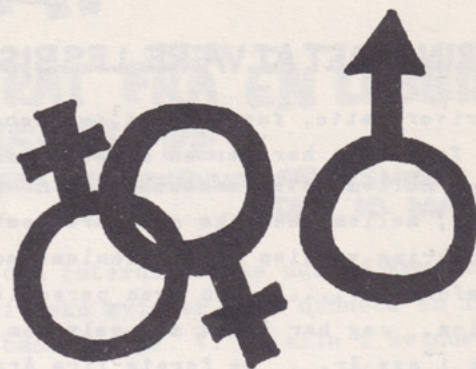
Hvis vi ej som lesbiske,
gør det, vil det aldrig ske.

Å! Ja! Gå til kamp som lesbisk.

Som leeeeeeesbisk.

Ooooooo, Ooooooo

Ooooooo.

GAY LIBERATION DAY

INTERNATIONAL HOMOSEKSUEL
MANIFESTATIONS DAG.

23 JUNI 1970 SATTE HOMO-
SEKSUELLE I NEW YORK
PÅ CHRISTOPHER STREET
SIG FOR FØRSTE GANG TIL
MODVÆRGE MOD POLITIRAZZIA.

22

LØRDAG 22 JUNI KL 15 VIL
DANSKE HOMOFILER FOR 4. GANG
MANIFESTERE SIG PÅ DENNE
DAG VED AT HOLDE SIT-IN I
FELLEDPARKEN.

ARRANGØRERNE ER

F-48

BBF

LESBISK BEVÆGELSE

TANKER

OMKRING DET AT VÆRE LESBISK I KVINDEBEVÆGELSEN

Jeg skriver dette, fordi der i Kvindebevægelsen for tiden hersker en masse misforståelser mellem heteroseksuelle kvinder og lesbiske, mellem lesbiske og andre lesbiske og omkring værdien af lesbianisme som en livsform..... Min egen personlige situation. Jeg har kendt mig selv som lesbisk i syv år. De første fire års tid tilbragte jeg i det lesbiske miljø, der præges af skiftende forhold og bar livet. En tid, hvor jeg identificerede mig med en minoritetsgruppe, samfundet foragtede. Som et selvstændigt tænkende menneske i den gruppe følte jeg det slemmodsigende i at retfærdiggøre de følelser, jeg opfattede som sande og rigtige, over for et samfund, der fordømmer sådanne følelser moralsk. En situation, hvor jeg var bange for den fordømmelse, hvor jeg følte mig skyldig, fordi jeg ikke kunne føle på den måde, samfundet krævede af mig, samtidig med at jeg blev følelsesmæssigt tilfredsstillet gennem at forholde mig til kvinder. Jeg var splittet mellem min egen opfattelse af mig selv og mit ønske om ikke at være mindre værd end "alle de andre".

Ordet lesbisk havde for mig alle de betydninger, samfundet lægger i det. Jeg hadede det ord, fordi det ikke beskrev de følelser, jeg havde. Jeg kunne simpelthen ikke sætte mig selv i forbindelse med samfundets opfattelse af en lesbisk. Jeg følte mig ikke som en mand. Jeg ønskede ikke at være en mand. Jeg var en kvinde, der elskede andre kvinder. Men på den anden side kunne jeg ikke identificere mig med andre kvinder, for for at være en "rigtig" kvinde må man forholde sig til mænd, og jeg følte mig ikke opfyldt i mine forhold til mænd.

Så den første gang jeg hørte om Kvindebevægelsen, troede jeg ikke, den havde noget med min situation at gøre. Men så begyndte jeg at læse nogle af de første bøger om Kvindebevægelsen. Og da begyndte jeg at sætte de følelser, jeg havde været ude af stand til at retfærdiggøre, i forbindelse med ideerne om kvinders undertrykkelse. Jeg opdagede pludselig, at man ikke behøvede at være lesbisk for at have de følelser, at heteroseksuelle kvinder også følte sig undertrykt af mænd og af deres kvinde-rolle. Derfor begyndte jeg at arbejde aktivt i Kvindebevægelsen.

Lesbiske er begyndt at arbejde sammen i grupper. Derfor bliver de lesbiske beskyldt for at splitte Kvindebevægelsen ved at definere kvinder efter deres seksuelle præferencer. En gang til bliver lesbianisme reduceret til det seksuelle. Man fratager de lesbiske betydningen af deres undertrykkelse. Benægter at deres livsform har nogen værdi. Nægter at kvinders kærlighed til andre kvinder har nogen værdi.

Vi har da net lesbiske grupper, fordi lesbiske undertrykkes på specielle måder, der giver de lesbiske problemer, som heteroseksuelle kvinder ikke har. Vores undertrykkelse skyldes, at samfundet definerer mennesker seksuelt, men vi kan ikke fjerne undertrykkelsen ved at hævde, at disse definitioner ikke eksisterer, fordi en hel social psykologisk struktur bygger på disse definitioner. Love ændrer ikke på en gang værdier og moralske holdninger så længe samfundet hævder, at alle mennesker bør være heteroseksuelle.

Der kan ikke være en Kvindebevægelse uden en lesbisk bevægelse. Lesbiske må kæmpe mod deres undertrykkelse, og ved at gøre det, vil de fremme hele Kvindebevægelsen. Lesbiske, kvinder uden mænd, er beviset på kvindens underordnede stilling og viser, at i vores samfund får kvinder værdi ved at være mandsorienterede seksuelt og ved at leve op til mænds definition af kvinden. Lesbisk undertrykkelse er undertrykkelsen af alle kvinder, der giver sig selv og andre kvinder første prioritet. Og alle kvinder, som arbejder i Kvindebevægelsen, som giver kvinder første prioritet, som tror på at kvinder ikke er mindre værd end mænd, risikerer at blive kaldt lesbiske. Dette er måske det stærkeste våben, mænd har til at holde kvinder nede.

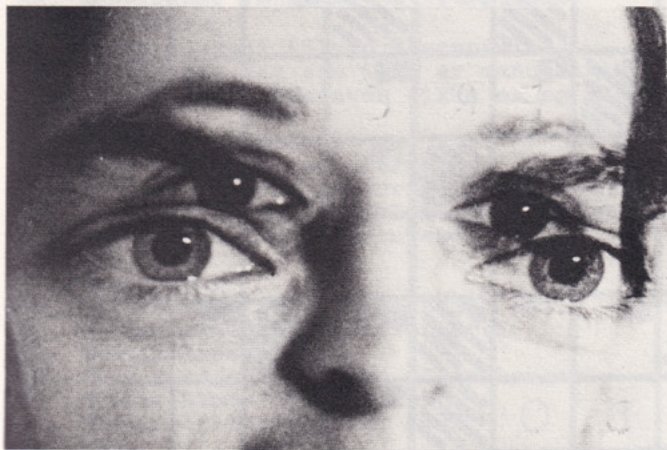
Men hvis Kvindebevægelsen nogen sinde skal blive en realitet, må vi overvinde denne frygt.

Når lesbiske manifesterer sig, nægter at skjule sig og viser de følelser, heteroseksuelle betragter som deres naturlige ret, kaldes det at provokere.

Et samfund, der nøje foreskriver moralske værdier om godt og ondt, rigtigt og forkert, normalt og unormalt, vil opfatte enhver ændring af disse værdier, altså en lesbisk stolthed, som en trussel, en provokation. Men sådanne manifestationer er en styrke,

fordi de sætter spørgsmålstegn ved de værdier, der undertrykker kvinder, og kan derfor blive en måde at vise kvinder på, hvorfor og hvordan de er undertrykt.

Som lesbisk tror jeg, min situation er anderledes end andre kvinders. På en måde har jeg ikke noget at miste. Jeg mistede mændenes accept og den heteroseksuelle verdens for længe siden, da mine følelser førte mig ud over den accepterede norm for det at være kvinde. Det er ikke let at finde sig selv i den situation. Jeg havde ikke Kvindebevægelsen, søstersolidariteten. Jeg havde mig selv og vennerne, hver især med vores personlige skyld over at være anderledes, perverse, syge, ikke rigtige kvinder. Kvindebevægelsen er en styrke for alle kvinder. Og det er bare godt at lesbiske kan hente styrke i feministiske ideer. Lesbiske bør være stolte af deres liv, lykkelige over at de kan elske og føle for andre kvinder. Noget den heteroseksuelle verden har prøvet at tage fra os. Der er ingen grund til at skamme sig og føle sig uværdig. Og ingen kvinde skal føle skam og mindreværd i et liv, som er oprigtigt mod hendes sande jeg.

Men at sige, at lesbiske skal være stolte af deres liv, betyder ikke, at de er bedre end heteroseksuelle. Lesbianisme er ikke en værdi sig selv, lige så lidt som heteroseksualitet er det, skønt det er tilfældet i samfundet i dag. I Kvindebevægelsen er det lettere for lesbiske; fordi de ikke skal splitte deres prioriteringer, kan hele deres energi gå i én retning. Men i samfundet som helhed er de stadig konfronteret med problemet at være lesbisk i en heteroseksuel verden.

REFERAT FRA EN LESBISK BASISGRUPPE :

OPLæg FRA DET LESBISKE FÆLLESMØDE
DEN 10 MARTS.

I den internationale uge på Femø 1973 var vi seks kvinder, som dannede en lesbisk basisgruppe. Vi er alle i kvindebevægelsen, og da vi begyndte dér, var de fleste af os ikke lesbiske. Men efterhånden som vores forhold til kvinder blev stærkere, blev det mere og mere umuligt for os at forholde os til mænd. Da alting ændrer sig i det øjeblik vi definerer os som lesbiske, fik vi mere og mere behov for at snakke med andre lesbiske. I den internationale uge snakkede mange om nødvendigheden af en lesbisk bevægelse, og den snak gav ligesom stødet til at vi startede.

Vi ville snakke sammen om hvordan vores undertrykkelse som kvinder bliver stærkere i det øjeblik vi er lesbiske - andre ser os som kvinder uden mænd, vi ser os som kvinder der forholder sig til kvinder - og prøve at finde ud af sammenhængen mellem vores problemer og samfundets syn på os, om vores problemer med parforhold, hvordan vi er opdraget til at opleve kærligheden gennem roller, hvor svært det sommetider er at finde ud af det.

Det er vigtigt at vi kommer sammen i grupper for at snakke om vores erfaringer som lesbiske, om hvordan vi opfatter os selv, fordi vi vil opdage, at vor tavs-
hed ikke er tilfældig, at vor angst for at være anderledes ikke er tilfældig, at det at være lesbisk ikke er tilfældigt, men at det er et samfundsmønster som holder os nede, og at der er nogen der tjener på det.

LESBISK

FÆLLESMØDE

DEN FØRSTE OG TREDJE

FREDAG I HVER MÅNED.

KVINDEHUSET-ÅBENRÅ 26 - KL. 20⁰⁰

LESBISK KRYDS OG TVÆRSOPGAVE

1 S		2		3 U		4	5	6			7 S	8 S	9 E	10 T	
11 E				12 N						13	14	15	16	17	18
19 K				20 I						21	22	23	24	25	26
27 S				28 S						29	30	31	32	33	34
35 U				36 E						37	38	39	40	41	42
43 A				44 X						45	46	47	48	49	50
51 L				52						53	54	55	56	57	58
59 O				60						61	62	63	64	65	66
67 P				68						69	70	71	72	73	74
75 L				76 U						77	78	79	80	81	82
83 V				84						85	86	87	88	89	90
91 S				92						93	94	95	96	97	98
99 N				100						101	102	103	104	105	106
107 I				108						109	110	111	112	113	114
115 N				116						117	118	119	120	121	122
123 G				124						125	126	127	128	129	130
131 S				132						133	134	135	136	137	138
139 U				140						141	142	143	144	145	146
147 D				148						149	150	151	152	153	154
155 V				156						157	158	159	160	161	162
163 A				164						165	166	167	168	169	170
171 L				172						173	174	175	176	177	178
179 G				180						181	182	183	184	185	186
187				188						189	190	191	192	193	194

HEMMELIG PRÆMIE SEND IND LØSNING

VANDRET

1. Ligger homofil under for
11. Tåbe
12. Lesbisk by (vest for Roskilde)
13. "Monogami - vor tids..." (menneskekæderi)
17. Menneskeplager
18. Gunna Nielsen
19. Her holdes F-48's generalforsamlinger
23. Hænde
24. Hesteveddeløb
26. Underholde
27. Dansk ø som venter på lesbisk befrielse
29. Undertrykt kvinde i antikken (græsk)
32. Undertrykt kvinde i bibelen
33. LSD-tur
34. Overenskomst
37. Salmebegyndelse
38. Er en lesbisk kvinde ofte
41. En lang, glat fisk
42. Telefonselskab
43. Hive
44. Homofil mandegruppe
45. Lægger vi når den første forelskelse har lagt sig.
47. 48 v.ret omvendt
48. Europa (fork.)
49. Eventyrskikkelse
50. Talord
51. Møntenhed
54. Helgen (fork.)
55. Sverige (fork.)
56. Har seksuel omgang med dyr (17% af amerikanske mænd er 56 v.ret ifølge Kinsey)
59. Kendt interviewer i Politiken
60. Norge (fork.)
61. Monopolkapitalistisk benzinfirma
62. Norge (fork.) (Se 60 v.ret)
63. Talord
64. Kvindelig husdyr som påtvinges heterofili
65. Stirre
66. Fyn
67. Tre ens
68. Amerikansk imperialistisk firma
70. Eksisterer
71. ...af busken! (Slagordbegyndelse)
72. Den eneste dag som ikke er mandedag
74. Talord på 2 bogstaver (ikke en og ti)
75. Odde
77. Jeg elsker (latin)
79. Lesbisk forfatter (fornavn)
80. Forfølgelsesvanvid overfor homofile, 2ord
82. Første bogstav i alfabetet
83. Digter fra Lesbos (stavef mærkelig)
85. Ukendt
87. Nancy Drew
88. Vokal. Tegn for socialistisk parti
89. Mandsdomineret socialistparti
90. Ursula Larsen
91. Tror mænd at lesbiske piger bruger
93. Virker klubmiljøet ofte
95. Transvestitustyr for mænd
98. Lem
99. Heterofil general
100. Er de lesbiske kvinder
102. Meromsætningsafgift (også øgenavn på F-48-dame)
104. Kendt madlyd
105. Satirisk, heterofilt TV-program
108. PR-lidderlig bøssepolitiker (efternavn)
110. Svanen Zeus gik i seng med
111. Imperialistisk bilfabrikat
112. Homofili og kvinder er for den heterofile verden interessante.....
114. Gram (fork.)
115. Homofile falder udenfor samfundets....
116. Artikkel
118. Elvira Olsen
119. Kærlighedens gud (græsk)
120. Landskendt norsk homofil
121. Er mange bøsser optaget med at gøre

LCDRET

1. Informationsgruppe i F-48 (stridsspørgsmål i den lesbiske bevægelse)
2. Undertrykker lesbiske
3. Fælleskønsmode
4. Det norske Arbeiderparti (fork.)
5. Vil pornografien at lesbiske skal være
6. Retningslinje
7. Uartig
8. Kikke
9. Ikke
10. Udsætter for fare
14. Anonyme Alkoholikere (fork.)
15. Buk
16. Talerør for minoriteter (homofile, Jehovas vidner o.lign.) (fork.)
- 16b. Proviant (norsk stavemåde)
20. Om formiddagen (fork., eng.)
21. Gå (engelsk)
22. Skibsejeren
24. Tilkalde
25. Retning (også: lesbisk bogbegyndelse)
28. Redskab
30. Konjunktion
31. Kapitalistisk mandssammenslutning
35. Hvem er bange forWulff?
36. Heterofilt filmselskab
39. Pikket tyrefægterudråb
40. Er mænd ofte
46. Feminismens sundhedstegn - nødvendig manifestation i kvindebevægelsen
49. Burde alle lesbiske være (men er det ikke)
52. Elna Olsen (fork.)
53. Heterofile mænds fuldtidsbeskæftigelse
54. Gal
57. På (engelsk)
58.som elsker hinanden
59. Hitlers parti (fork.)
- 61b. Fredagsarrangement som nogle mænd betragter som en form for Zoologisk Have. Afvikles ofte i bedste Western Saloon-stil. Den lesbiske bevægelse er alternativ til 61b lodret. Enkelte F-48-mænd arbejder utrætteligt for at få 61b l.r. afskaffet
67.t! Skældsord. Burde vi sige til alle mænd som savler efter at overvære et lesbisk knald
69. Talord
70. Kendt lesbisk brønd
72. Er heterofiles idé om homofile fulde af
73. Sex-sensationer i Ekstrabladet
76. Afskibet
78. Mistænkeliggørende betegnelse på rødstrømpe
80. Som 61 vandret
81. Siger grisen
84. Varsle
86. Talord
92. To ens
94. Mange lesbiske kvinders efternavn
96. Antifeministisk antropolog
97. Heterofil forfatter, irsk (fornavn)
101. Kendt lesbisk rejsemål (Skandinavien)
103. Jeppes betegnelse på nr.90 i bingo
104. Tre ens. Madudtryk.
107. Forkortelse for mandschauvinist
109. Pålidelig
111. Fork. for kvinde som ikke har været så svineheldig at stå brud
113. Rodfrugt
117. Tø
122. Bogstav for borgerlig, patriarkalsk parti med superalfaderlig leder.

- cerer, at der må være noget om emnet.
- Auken, Kirsten: Undersøgelse over unge kvinders seksuelle adfærd. (doktordisputats) Rosenkilde og Bagger, 1953.
- Beauvoir, Simone de: Det andet køn. Gyldendal, 1965.
- Bonaparte, Marie: Female Sexuality. London 1953.
- Davis, Katharine Bement: Factors in the sex life of twentytwo hundred women. New York, Arno, 1972.
- Elmer, Martin: Homofil og hvad så? Vennen, 1968.
- Holm, Michael: Udda Eros. Stockholm, Robert Larson, 1971.
- Human sexual responses. By William Masters & Virginia E. Johnson. London, 1966.
- Humphreys, Laud: Out of the closets, the sociology of homosexual liberation. Englewood Cliffs, N.J. Prentice-hall, 1973.
- Kinsey, Alfred: Sexual behavior in the human female. Philadelphia, 1953.
- Kvindelig seksualitet. Af Phyllis og Eberhard Kronhausen. Reitzel, 1964.
- McCaffrey, Joseph: The homosexual dialectic. Englewood Cliffs, N.J. Prentice, 1972.
- Ogg, Elisabeth: Homosexuality in our society. New York, Public Affairs Committee, 1973.
- Pallesen, Henning: De avvikende. Stockholm, 1967.
- Richmond, Len: The gay liberation book. San Francisco, Ramparts Press, 1973.
- Seamen, Barbara: Free the female, the sex life of the contemporary woman. New York, Coward, 1972.
- Storr, Anthony: Sexuelle afvigelser. Samleren, 1966.
- Tobin, Kay: The gay crusaders. By Kay Tobin and Randy Wicker. New York, Paperback Library, 1972.
- Weinberg, George: Society and the healthy homosexual. New York, St. Martin, 1972.
- Redaktionen opfordrer alle læsere til dels at komme med korrektioner til listen dels til at komme med tilføjelser. I de senere numre af bladet vil vi så bringe en ny liste.

24 Jægersborg

PENIS = MISUNDELSE

HVERENÅR FÅR JEG BØRNEBØR